

dım istediler. 1818'de İngilizler Simawang'da askerî bir üs kurdularsa da kuvvetlerinin azlığı ve Pedriler'in sürekli hücumları karşısında fazla bir etkinlik gösteremediler. Padang bölgesi 1819'da Hollandalılar'a iade edilince âdât liderleri ve hânedan mensupları onlarla görüşmeye başladılar. Şubat 1821'de yapılan bir antlaşmayla Minangkabau bölgesinin bütün topraklarının egemenlik hakkını kendilerini Pedriler'den kurtarmaları şartıyla Hollandalılar'a devrettiler. 1821-1837 yılları arasında Hollandalılar'la Pedriler arasında silâhlı mücadele oldu. Pedri savaşları adıyla bilinen bu mücadele esasta üç safhaya ayrılmaktadır. Birinci safha (1821-1831) Pedriler'le mahallî liderleri yanlarına alan Hollandalılar, ikinci safha (1833-1834) Hollandalılar'la kendilerinden ayrılıp karşı tarafa geçen mahallî gruplar ve Pedriler, üçüncü safha (1834-1837) Hollandalılar'la Tuanku İmam Bonjol liderliğindeki Alahanjanjang Pedrileri arasında geçti.

Hollandalılar başlangıçta yeterli askerî güce sahip olmadıkları ve 1825-1830 yıllarında Cava savaşıyla ilgilendikleri için bölgeyi ele geçiremediler; hatta isyancı tuankuları kendi çevrelerinde reis kabul ederek onlarla uzlaşma yoluna gittiler. Nihayet 1832'de yeni gelen takviye kuvvetleriyle Minangkabau'nun tamamını denetimleri altına aldılar ve raca âlem Begagar Şah'ı sürgüne yollayıp bölgeyi sömürge yönetimlerinin bir parçası haline getirdiler. Ancak bazı âdât lideri ve ulemânın Pedriler'le iş birliği yaptıkları gerekçesiyle idam edilmesi, Bonjol'daki birçok ev ve caminin askerî garnizonların ikametüne tahsis edilmesi, Hollandalı kumandan ve askerlerin halka karşı aşırı güç kullanması, diğer taraftan Pedriler'in ilk zamanlar uygulamaya koydukları ağır şartları hafifleterek halka karşı ılımlı davranması Pedri taraftarları ile muhaliflerinin birbirlerine yaklaşımlarına yol açtı. Neticede Bonjol'da Tuanku İmam Bonjol'un liderliğinde büyük bir isyan hareketi başladı (1834) ve kısa sürede Minangkabau'nun tamamına yayılarak birçok âdât liderinin de katıldığı bir cihada dönüştü. Hollandalılar bölgenin büyük kısmını tekrar denetimleri altına aldılarsa da surlarla çevrili Bonjol'daki Pedriler mücadeleye devam ettiler. Nihayet İmam Bonjol'un 1837'de teslim olmasıyla birlikte Pedri hareketi sona erdi. İmam Bonjol üç ay sonra kaçarak kırsal kesimde mücadelesini bir süre daha sürdürdüyse de görüşmeler yapmak üzere Padang'a davet edildiğinde hileyle yakalanarak sürgüne gönderildi ve doksan iki yaşında sürgünde öldü (1864). Endonezya Devleti'nin ku-

rulmasının ardından millî kahraman ilân edilen Tuanku İmam Bonjol'un türbesi öldüğü Minahasa'da bulunmakta ve Padang'daki bir devlet İslâm enstitüsü de onun adını taşımaktadır. Pedri hareketi amacına ulaşmamış ve Minangkabau'da sömürge hayatının daha da zor şartlar altında geçmesine yol açmıştır. Ancak toplum üzerinde bıraktığı etkiler sebebiyle sonraki yıllarda bölgede gelişen yenilikçi dinî hareketlerin doğmasına zemin hazırladığı söylenebilir.

BİBLİYOGRAFYA :

Muhammad Radjab, *Perang Paderi di Sumatera Barat, 1803-1838*, Djakarta 1954; S. Kutoyo – Mardanas Safwan, *Tuanku Imam Bonjol: Riwayat Hidup dan Perjuangan*, Bandung 1974; M. C. Ricklefs, *A History of Modern Indonesia*, London-Hong Kong 1987, s. 133-134; Murodi, *Melacak Asal-Usul Gerakan Paderi di Sumatera Barat*, Jakarta 1999; H. A. Steijn Parvé, "De Secte der Padaries (Padries) in de Bovenlanden van Sumatra", *Tijdschrift voor Indische Taal-, Land-, en Volkenkunde*, III, Batavia 1855, s. 249-278; Taufik Abdullah, "Adat and Islam: An Examination of Conflict in Minangkabau", *Indonesia*, sy. 2, Ithaca 1966, s. 1-24; Christine Dobbin, "Tuanku Imam Bonjol, 1872-1864", a.e., sy. 13 (1972), s. 4-35; a.mlf., "Islamic Revivalism in Minangkabau at the Turn of Nineteenth Century", *Modern Asian Studies*, VIII, Cambridge 1974, s. 319-345; a.mlf., "Economic Change in Minangkabau as a Factor in the Rise of the Padri Movement, 1784-1830", *Indonesia*, sy. 23 (1977), s. 1-38; a.mlf., "Padri", *IEP* (ing.), VIII, 237-238; R. A. Kern, "Padriler", *IA*, IX, 495-498; "Imam Bonjol, Tuanku", *Ensiklopedi Islam*, Jakarta 1999, II, 206-208; "Paderi, Perang", a.e., IV, 66-68.

İSMAIL HAKKI GÖKSOY

PEHLİVAN

(پهلوان)

Ebü Ca'fer Nusretü'd-dîn
Cihân Pehlîvân Muhammed b. İldeniz
(ö. 581/1186)

İldenizli atabeglerinden
(1175-1186).

İldenizliler'in (Azerbaycan Atabegleri) kurucusu Şemseddin İldeniz'in büyük oğlu ve Irak Selçuklu Sultanı Arslanşah'ın anne bir kardeşidir. İldeniz, Irak Selçuklu Sultanı I. Tuğrul'un ölümünden sonra onun dul kalan eşiyle evlenmiş, bu evlilikten Muhammed Cihan Pehlivan ve Muzafferüddin Kızılarslan Osman adlı iki oğlu olmuştur. İldeniz, 550 (1155) yılında oğlu Pehlivan'ı sadakatini göstermek için Irak Selçuklu Sultanı Muhammed b. Mahmûd'un hizmetine verdi. Pehlivan, Sultan Muhammed'in ölümü ve yerine amcası Gıyâseddin Süleyman Şah'ın geçmesi üzerine babasının yanına döndü. Ramazan 555'te

(Eylül 1160) I. Tuğrul'un oğlu Arslanşah, Hemedan'da Irak Selçuklu tahtına çıkarılınca üvey babası İldeniz onun atabegi oldu. Pehlivan emîr-i hâcib, Kızılarslan da emîr-i silâh tayin edildi. Arslanşah ve babasıyla birlikte İsfahan'a giden Pehlivan burada Rey Valisi Hüsâmeddin İnanç Sungur Bey'in kızı İnanç Hatun ile evlendi. İldeniz'in bir süre sonra devletin yönetimine hâkim olması İnanç'ı rahatsız etti ve ona karşı bir muhalefet cephesi oluşturmaya çalıştı. Kum Valisi Kaymaz oğlu İzzeddin Satmaz ile Kazvin Valisi Yarınkuş oğlu Alp Argu da İnanç'ın yanında yer aldı. Durumu anlayan sultan, İldeniz ile Pehlivan'ın bulunduğu devletin merkezi Hemedan'a döndü. İnanç ve arkadaşları ise Arslanşah'ın kardeşi Muhammed'i hükümdar ilân edip Hemedan'a doğru yürüdüler. Sâve'de yapılan savaş İnanç ve arkadaşlarının yenilgisiyle sonuçlandı (9 Şaban 556 / 3 Ağustos 1161).

Savaşın ardından Atabeg İldeniz, Merâga Atabegi Ahmedî Arslanapa'dan Sultan Arslanşah'ın huzuruna gelmesini istedi, ancak o gelmeyi kabul etmeyince Pehlivan'ı üzerine gönderdi. Pehlivan'ı Sefîrûd kıyısında karşılayan Arslanapa, Ahlatşah II. Sökmen'in yardımıyla onu ağır bir yenilgiye uğrattı. Pehlivan perişan halde Hemedan'a döndü. Arslanapa'nın, Abbâsî halifesinden yanında bulunan Sultan Muhammed'in oğlu adına hutbe okutmasını istediğini öğrenen Atabeg İldeniz önemli bir askerî kuvvetle Pehlivan'ı Merâga'ya gönderdi. Pehlivan karşısında bu defa yenilgiye uğrayan Arslanapa Merâga'ya çekildi (563/1168).

559'da (1164) Erdebil Pehlivan'a verildi. Pehlivan 561 yılının başlarında (Kasım 1165) Sultan Arslanşah ve diğer beylerle birlikte Rey'e gitti. Mâzenderan şahından yardım alarak Rey'e gelen ve burada karşısına çıkan Pehlivan'ı mağlûp eden İnanç Bey bir komplo sonucu öldürülünce Pehlivan şehre hâkim oldu (564/1169). Merâga ve Tebriz'in hâkimi Arslanapa'nın ölümünün ardından Pehlivan bu şehirleri almak için harekete geçti. Kendisi Merâga'yı, kardeşi Kızılarslan Tebriz'i kuşattı. Arslanapa'nın oğlu Feleküddin Ahmed'in Tebriz'i kendilerine bırakmak şartıyla barış yapılması teklifi kabul edildi ve Tebriz Kızılarslan'a verildi (570/1174). Ertesi yıl Gûrcüler'in Ani şehrini almaları üzerine Gûrcistan'a yapılan sefere katılan Pehlivan ardından Sultan Arslanşah ile birlikte Hemedan'a döndü. Kısa bir süre sonra babasının öldüğünü haber alarak Nahcivan'a gitti ve kendisini atabeg ilân etti.

Pehlivan, 571'de (1176) Hemedan'da vefat eden Arslanşah'ın yerine onun oğlu II. Tuğrul'u Selçuklu tahtına çıkardı. II. Tuğrul'un 572 (1177) yılında tahta çıkarıldığı da rivayet edilir. Arslanşah'ın öldüğünü duyan kardeşi Muhammed, İsfahan'da Kaymaz oğlu Kavşud ve diğer bazı emirlerle buluştu. Atabeg Pehlivan İsfahan'a giderek Muhammed'i bozguna uğrattı. Muhammed önce Hûzistan'a, ardından Vâsır'a kaçtı, ancak orada üç gün kalabildi. Bağdat'a kabul edilmemesi üzerine Fars'a giderek Salgurlu Zengî'ye sığındı. Pehlivan kalabalık bir orduyla Fars'a geldi. Onunla tek başına mücadele edemeyeceğini anlayan Zengî, Muhammed'i ona teslim etmek zorunda kaldı. Atabeg Pehlivan sayesinde komşu küçük devletler de II. Tuğrul'u metbû tanıdılar. Fars, Hûzistan, Musul, Ahlat ve Erzurum'da hutbe Sultan II. Tuğrul adına okunmaya başlandı.

Atabeg Pehlivan, Selâhaddin-i Eyyûbî'nin el-Cezîre'de ve Doğu Anadolu'da faaliyetlerde bulunmasından rahatsızlık duyarak birlikte ona karşı ciddi bir girişimde bulunmadı. 579 (1183) yılında damadı Ahlatşah II. Sökmen'in halef bırakmadan ölmesi üzerine Ahlat'ı ele geçirmek istediye de Selâhaddin Ahlat'ın önünde görününce Sökmen'in memlûk Begtemür'ü kendisine tâbi olmak şartıyla Ahlat meliki olarak tanıdı. Aynı yıl içinde Selâhaddin ile Musul hükümdarı Zengîler'den İzzeddin Mes'ûd b. Mevdûd arasında barış yapıldı. Böylece Selçuklu Devleti'nin sâdik tâbilerinden olan Musul Atabegliği tamamıyla Selâhaddin'in hükmü altına girdi. Selâhaddin'in Kazvin ve Bistâm'daki Bâtınîler'i ortadan kaldıracğını söyleyerek ordusuyla ülkesinden geçmek için izin istemesi Pehlivan'ı rahatsız etti. Bunun ülkesini elinden almak için bir bahane olduğunu düşünen Pehlivan, Selâhaddin'e karşı müdafaa hazırlıklarına girişti. Bu sırada şiddetli üzüntüden dolayı hastalandı; eşini ve çocuklarını görmek için gittiği Rey'de vefat etti (Zilhicce 581 / Mart 1186). Pehlivan'ın Mahmud Kutluğ İnânc, Ömer, Ebû Bekir ve Özbek adında dört oğlu vardı. Oğullarına parlak bir gelecek hazırlamak Pehlivan'ın başlıca gayelerinden biri olmuş, Selçuklu emirlerini birer birer tasfiye edip yerlerine kendi memlûklerini geçirerek hem kendisinin hem de çocuklarının durumlarını sağlamlaştırmıştır. Kaynakların hemen hepsinde Pehlivan'dan övgüyle bahsedilmekte, ancak Fars'ı korkunç bir şekilde yağmalattığı ve önemli mevkilere kendi kullarını getirdiği için eleştirilmektedir. Atabegliği on yıl idare etmeyi başarma-

sında babası Şemseddin İldeniz'in kendisine zengin bir hazine ile memlûklerden oluşan güçlü bir ordu bırakması ve muhalefet edebilecek kimseleri ortadan kaldırması etkili olmuştur. Edip ve şairleri himaye eden Pehlivan'ın sarayında bulunan şairler arasında Mücrüddîn-i Beylekânî de vardır. Nizâmî-i Gencevî *Şîrin* ve *Husrev* adlı mesnevisini ona takdim etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Râvendî, *Râhatü's-sudûr*, s. 266, 282, 292, 296, 297, 299, 301, 307, 310, 319, 334-337, 351; *Ahbarü'd-devleti's-Selcûkiyye*, s. 145-173; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, XI, 267, 268-269, 271, 286-287, 332, 348, 388-389, 423-424, 525-526; Bûndârî, *Zübdetü'n-Nuşra*, s. 297-301; a.e. (Burslan), s. 264-268; İbn Vâsıl, *Müferricü'l-kürûb*, II, 168-169; Reşidüddin Fazlullâh-ı Hemedânî, *Câmi'ü't-tevârih* (nşr. Ahmed Ateş), Ankara 1960, s. 156-178; Müstevfî, *Târih-i Güzide* (Browne), s. 470, 472-475; Mîrhând, *Rauzatü's-sâfâ*, Leknev 1332, IV, 119-121; *el-Muhtârât mine'r-resâ'il* (nşr. İrec Efşâr), Tahran 2535 şş., s. 130; Mükrimin Halil Yınanç, "Arslan-Şah", *İA*, I, 610-615; Faruk Sümer, "Pehlivan", a.e., IX, 545-548; K. V. Zetterstéen, "Pahlawân", *El²* (İng.), VIII, 239; Gülay Ögün Bezer, "İldenizliler", *DİA*, XXII, 82-83.

FARUK SÜMER

PEHLİVAN İBRÂHİM PAŞA

(ö. 1821)

Rumeli âyanlarından,
Rus savaşlarının
Baba Paşa lakabıyla bilinen
ünlü kumandanı.

Bozok'ta 1760-1770 yılları arasında doğduğu tahmin edilmektedir. Hakkında düzenlenen destanlarda baba soyunun Battal Gazi, anne soyunun Ahmed Târan olarak gösterilmesinin gerçekle alakası olmadığı açıktır (*Uyan Padişahım*, s. 330). Çocukluğunu ve ilk gençlik yıllarını memleketinde geçirdi. Gençlik yıllarında güreş tutmuş olmasından ötürü "Pehlivan" lakabıyla anılmış olmalıdır. Askerî bilgilerini Rumeli âyanlarının hizmetinde bulunması ve gönüllü olarak katıldığı cephelerde kazandığı tecrübelerden edindiği anlaşılmaktadır. Kendisinin ehliyet ve dirayetli, Sütluçe Mühendishânesi'nde yetişmiş bir istihkâm subayı olarak tanıtılması (Zinkeisen, VII, 662) ilginç olmakla beraber kronolojik bakımdan hayatı hakkındaki bilgilerle örtüşmemekte ve gerçeği yansıtmamaktadır.

1787-1788 Osmanlı Rus-Avusturya savaşlarına gönüllü olarak katıldı. O sıralarda ağa lakabıyla anılmaktaydı. Savaş esnasında, 1792 Yaş Antlaşması'ndan sonra Rumeli'de ortaya çıkan dağlı eşkıyası ve isyan eden Pazvandoğlu'nun tenkiliyle vazifelenen Seyyid Alo Paşa'nın ve 1789-

1790 arasında dört ay kadar süren sadrazamlığı cephede geçen Cezayirli Gazi Hasan Paşa'nın maiyetinde bulundu. 1798-1806 yılları arasında Gürcü Osman Paşa, İbrâil Nâzırı Ahmed Paşa, Yûsuf Paşa, Yıllıkoğlu Süleyman Ağa, Manav İbrâhim gibi Rumeli'deki âsiler ve âyanlarla mücadele ederek bunların içinde bir yer edinmeye çalıştı. Nihayet Tirsinikli İsmâil Ağa'nın önde gelen adamları arasına katıldı. Haziran 1803'te Tırnova voyvodası ve Rusçuk âyanı İsmâil Ağa'nın aracılığıyla Hassa silâhşörlüğü (Uzunçarşılı, s. 21) ve 1805'te kapıcıbaşı unvanlarını elde etti. Yıllıkoğlu'nun elinden alınan Deliorman ve Dobruca bölgelerinin âyanı oldu. Bu bölgedeki Kuzgun kasabasını merkez olarak seçti. Böylece Alemdar Mustafa ile birlikte Tirsinikli'nin en yakın adamı haline geldi (a.g.e., s. 31).

1806'da başlayan Rus savaşı esnasında Ruslar'ın İsmâil Kalesi'ne saldırımları üzerine süratle harekete geçerek stratejik önemi olan bu kalenin düşman eline geçmesini engel oldu. Burada Ruslar'a karşı verdiği mücadelede üç yıl boyunca "semender gibi ateş içinde yüzdü" (Cevdet, IX, 139), kahramanlıklarıyla adını cönklerle geçirecek kadar büyük bir ün sağladı (*Uyan Padişahım*, s. 330-335; Sakaoğlu, s. 203) ve halk arasında "Pehlivan Agababa" olarak şöhrat buldu (Beydilli, s. 125). Hatta Alemdar Mustafa Paşa'nın kısa süren sadareti esnasında Yıllıkoğlu meselesinden ötürü kendisini öldürtmek istemesi, bu emrin icrasını Boşnak Ağa'ya havale etmesi, ancak Boşnak Ağa'nın kendisinin özellikle İsmâil Kalesi'nin kurtarılması esnasındaki gayretinden ötürü bu emri yerine getirmedeği ve durumu İbrâhim Ağa'ya bildirdiği gibi kayıtlar (Câbî Ömer Efendi, I, 345-346), şahsî düşmanları ve kahramanlığının birbirini ne derecede dengelediğinin bir göstergesi olsa gerektir.

Mayıs 1809'da 60.000 kişilik Rus ordusu Tuna'yı geçtikten sonra Dobruca'ya girip Karadeniz sahilindeki Kavarna'yı ele geçirecek Pazarlık istikametine doğru ilerlediğinde Sadrazam Yûsuf Ziyâeddin Paşa, Pehlivan İbrâhim Ağa'yı 17-18.000 asker ve on sekiz topla ana karargâhın bulunduğu Rusçuk'tan Silistre'yi kuşatma altına alan Ruslar'ın üzerine gönderdi (Jorga, V, 169-170). İbrâhim Ağa, Tatarice'de Ruslar'ı ağır bir yenilgiye uğratarak Silistre'yi muhasara edilmekten kurtardı (Ekim 1809). Bu başarıyı üzerine Silistre sahrasında kendisine vezâret rütbesi ve Rakka valiliği verildi (24 Şevval 1224 / 2 Aralık 1809). Bundan sonra "Baba Paşa" olarak anılmaya başlandı (Şânîzâde, I, 276; Cevdet, IX, 140).